

χρειάζονται. Η σταθερή πορεία προς την ιδιωτικοποίηση θα επιταχυνθεί και το κράτος θα έχει το πεδίο ελεύθερο για ένα νέο κύμα «μεταρρυθμίσεων» που θα κάνουν το σχέδιο «ΑΘΗΝΑ» να ωχριά και τα αφεντικά να τρίβουν τα χέρια τους.

Δεν αρκεί λοιπόν η απλή αποδοκιμασία ενός θεσμού που διαιωνίζει στα πανεπιστήμια το ίδιο το σάπιο καθεστώς που μαστίζει την κοινωνία.

Ενός θεσμού που γαλουχεί τους φοιτητές στη λογική της ανάθεσης και της αντιπροσώπευσης, στη λογική της εναπόθεσης των ζητημάτων που αφορούν τη ζωή τους στα χέρια κάποιων «ειδικών» και πολιτικών «αυθεντιών» που υπόσχονται να τα διαχειριστούν αλλά που στην πραγματικότητα επιδιώκουν να εκμεταλλευτούν αυτούς τους ίδιους. Του ίδιου θεσμού που θέτει το συμφέρον μερικών εκκολαπτόμενων βουλευτών, στελεχών και καριεριστών πάνω απ' όλα.

Σε αντίθεση όμως με τις παραδεδεγμένες πολιτικές, εμείς δεν διαμορφώνουμε τον αγώνα μας συντεχνιακά και σε σχέση με τις τελευταίες μεταρρυθμίσεις, ούτε επιδιώκουμε «πτυχία με αξία» και «παιδεία για όλους». Δεν αποσκοπούμε στη μερική καλυτέρευση της εκπαιδευτικής διαδικασίας αλλά στην ολική ρήξη με την ίδια τη θεσμική εκπαίδευση, αφού δεν βλέπουμε το πανεπιστήμιο ξέχωρα από την υπόλοιπη κοινωνία.

Το πραγματικό διακύβευμα είναι να αντιληφθεί ο μέσος φοιτητής ότι δεν έχει καμία αξία ο ίδιος ο θεσμός των εκλογών, δεν αποφέρει κανένα αποτέλεσμα και δεν αλλάζει ουσιαστικά καμία δεδομένη κατάσταση. Γιατί μόνος δρόμος είναι η αντιεξουσιαστική, οριζόντια και αυτο-οργανωμένη συσπείρωση ενάντια στη συστηματική χειραγώγηση από κρατικούς, πανεπιστημιακούς και φοιτητικούς φορείς. Όλους αυτούς, που προσπαθούν να μας πείσουν ότι το σύστημα λειτουργεί καλά, ότι είναι παράδεισος, προβάλλοντας την αυταπάτη ότι μπορούμε μέσα σε αυτό να είμαστε κύριοι του εαυτού μας.